

НА УЧИЛИЩЕ

Следъ толкова горещи, лѣтни дни,
прекарани въ игри чудесни,
отново школското звънче звъни
и кани ни съ игри и пѣсни.

И нашиятъ учителъ иде пакъ,
коситѣ му сж побѣлѣли,
но колко много ни е днеска драгъ
той — съ умното, голѣмо чело.

Ще ни събере въ училищния дворъ
и ще разказва въ тишината:
за слънцето, небесния просторъ,
за хората и за земята.

Ще ни разказва, какъ измжченъ, босъ,
е страдалъ, мжченъ на земята
най-свѣтлиятъ отъ всичкитѣ —

Христосъ —
отъ роднитѣ сестри и братя.

А после ще играеме съ пѣсни
и той ще ни наглежда нѣжно,
така ще литватъ есеннитѣ дни,
срѣдъ трудъ, учение прилежно.

Следъ толкова горещи, лѣтни дни
отъ радостъ трѣпне ми сърдцето,
че вече чувамъ бодро, какъ звъни
и пѣе радостно звънчето. . .

Симеонъ Мариновъ

НА УЧИЛИЩЕ

Дорде поскитамъ изъ гората Звънчето скоро ще удари,
дорде поплувамъ изъ рѣката ще свика дружки и другари.

дорде се, Боже наиграя, Ще кажемъ сбогомъ на игритѣ,
на лѣтото настъпни края. свършиха се на лѣто днитѣ.

Отново пакъ като пчелички
ще почнемъ да се трудимъ всички,

Георги Костакевъ